

Петя Дубарова

Морска приказка

Сякаш още блъскат вълните студени мокри чела в гърдите ми. Преморените ми до болка очи като че още виждат черните миди, обърнали остриета към нозете ми. В стомаха ми тежи погълнатата морска вода. Тя се бунтува, повдига се към устата ми. Недоволна е може би, че съм я затворила на тъмно и тясно. Като уморени до смърт хриле на риба лежат отпуснати ръцете. Клепките тежат от солта и водата, но не се затварят.

С какво ли обидих морето? Защо то така жестоко изпи и последната ми капка сили? Защо направи устните ми сини, сини, като цвета на дълбината си?...

Уморените клепки близват с топлина зениците. Заспивам...

Аз лежа върху вълните със затворени очи. Нека ме носят нанякъде. Между пръстите ми като досадни тънки змийчета се заплитат сини и черни водорасли. Слънцето сякаш е допряло до гърба ми горещата си длан. Но изведнъж обръщам очи към брега: „Море, чакай, върни ме!“

Ръцете ми изстиват и отказват да се движат. Без да искам, захапвам плътта на една висока вълна и въздухът ми свършва. Потъвам. Солените води мият широко отворените ми очи. Тялото ми се удря силно о нещо. Пропадам някъде. Но аз дишам, дишам! Въздухът остро свисти между ноздрите и дробовете ми.

Но къде попаднах? Страх ме! Колко бързо стана всичко. Поглеждам към нозете си. Незнайно от къде потича струя светлина и полазва край стените на леговището ми. Сега забелязвам, че се намирам в огромен хладен съд. Докосвам плахо студеното дъно. О, това е амфора! Но първото ми учудване е заместено отново от ужас: „О, ти, глупава, жестока амфора! Защо ме погълна? За да видиш как бавно и мъчително ще умра от глад и жажда? Защо ме скри, а не остави морето да ме удави!“ Аз стискам в юмрук дланите си и удрям високите дебели стени. Помъчвам се да се покатеря нагоре, за да стигна отвора, който, кой знае защо, е затворен. Но напразно драскам и удрям, напразно крещя и плача. Няма кой да ме чуе. Падам на дъното уморена до смърт и потъвам в дълбините на безсъзнанието... Отново съм будна и ужасена. О, колко силно ме боли тялото. Но странно – то сякаш изменя формата си. Затварям очи. Чувствувам, че се смаявам, смаявам. Но въздухът ми ли свършва? Не, искам вода. Амфората неочаквано залитва. Отворът ѝ с трясък се отваря и сякаш нечия груба длан ме изхвърля във водата. О, колко е странно плуването ми! Главата ме боли от силен удар. Вдигам ръка да я пипна. Ужасно! Вместо ръцете си виждам две жалки рибешки хриле. Да, цялото ми тяло е рибешко. Защо морето така се подиграва с беззащитността

ми? Защо от човек ме превърна в глупава риба?

Същата груба длан ме тласка нанякъде. Под мен минават морски пустини с мъртви пясъци. Грозни миди ме поглеждат, приличащи на черни облячени очи. Някакво странно животно с гадни плъзгави крака се заглежда в мен и цялото се разтърсва, сякаш ме предизвиква да се бием. Затварям очи. Не искам да гледам повече нищо. Но неочаквано рибешкото ми тяло се докосва до дъното. Поглеждам. Намирам се в някаква чудна морска зала. От всички страни – гора от сини водорасли. Едни протягат нагоре гъвкави ръце и потреперват леко. Други разперват огромни листа, приличащи на ветрила, съшити от нежносиня коприна. В сянката им пясъкът изглежда теменужен. Няколко розови медузи се отделят от тази сянка и изплуват нагоре, прозрачни и леки като мехури въздух. Едно доверчиво морско конче каца безшумно пред мен и ме поглежда с черните си стъклени очи.

Край мен преплуват пъстри ята риби. Но изведнъж сред рибешкия свят настъпва паника. Нещо жилаво и здраво грабва мен и хиляди други. То се впива в тялото ми, задушва ме. Сега разбирам. Рибарски кораб е спуснал мрежата си. Сега и аз ще умра в нея както милиони риби. Колко е жесток човекът! Как безмилостно ограбва морските дълбини. Сега разбирам защо морето е обидено. Векове наред то е принудено да търпи – да бъде заключвано в оковите на хиляди пристанища, да бъде разрязвано от дъното на много кораби, да бъдат ограбвани водите му. Повече нищо не виждам. Аз лежа – бездиханна риба. А рибарите съвсем не знаят, че са убили мене – човека с рибешкото тяло. Може някога и с тях морето да постъпи както с мен. Тогава те ще бъдат убити от други хора, които също не ще знаят, че са убийци не на морето, а на самите себе си.

Събуждам се. В главата ми тежи сънят. Пред мен смирено и утихнало лежи морето.

КРАЙ

© Петя Дубарова

Източник: Словото
Набиране: Елена Николова

Публикация:

Петя Дубарова, „Лястовица. Стихове и разкази“, С. 1987

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6051>]